

Mše svatá není jen tak nějakou bohoslužbou. Je v první řadě zpřítomněním vykupitelské oběti Ježíše Krista. Je samozřejmě také shromážděním lidu, ale musíme mít na paměti, co je prvotní. Lid se shromažďuje proto, že je zde ono zpřítomnění oběti a ne naopak: Kristova oběť se nezpřítomňuje proto, že se lidé shromáždili. Primárním významem mše svaté je tedy Kristova oběť.

Už ve starém zákoně lze vidět, že jakákoli smlouva byla vždy stvrzena obětí, po níž následoval obětní hod. A nová a věčná smlouva není výjimkou. Je zpečetěna Ježíšovou krví a tuto oběť zpřítomňujeme nekrvavým způsobem ve Mši svaté. Obětní hod, kterým je vlastně svaté přijímání, je pak závěrem tohoto slavení.

Významem slova oběť není v první řadě zabití nebo jiné zničení. V pravém smyslu to znamená spíše „někomu něco dát“ nebo „přinést mu něco“. „Obětované“ znamená vlastně „předložené“, „přinesené“. Ve starém zákoně vidíme, že věci přinesené Bohu byly zničeny. Ne proto, že by si Bůh přál jejich zánik, ale proto, aby se navenek ukázalo a prakticky zajistilo, že si je nemůže vzít žádný jiný člověk. Bůh naše dary nepotřebuje, neboť mu nic nechybí, takže zničení těchto věcí bylo z různého důvodu praktickým provedením oběti Bohu. Už ve starém zákoně ale čteme, že části mnoha obětí byly určeny k výživě kněží nebo právě ke společné hostině po uzavření smlouvy.

Kristova oběť tedy není v první řadě „zavraždění jeho Syna“, ale totální vydanost jeho Syna, jak se říká: až k smrti.

V eucharistickém zpřítomnění této oběti dáváme Bohu dary chleba a vína, které nám Bůh vrací proměněné skrze ono nekrvavé zpřítomnění Ježíšovy oběti. A tyto proměněné dary už nejsou obyčejným chlebem a vínem, ale tělem a krví Ježíše Krista. Když tento pokrm jíme, setkáváme se tak s Kristem tím nejintimnějším způsobem.

S eucharistickou obětí, která je zpřítomněním jediné a definitivní oběti Ježíše Krista se pak spojují i naše vlastní oběti, tedy skutečnost, že Pánu předkládáme (obětujeme) sami sebe, svůj čas, svou mysl obrácenou k Němu. Účast na Mši svaté je tedy účast na události smrti a vzkříšení Krista (jeho oběti), která představuje vydanost Pána Ježíše za nás všechny, a k níž my se připojujeme svou vlastní (jakkoli nedokonalou) vydaností Bohu. Právě proto říká 2. vatikánský koncil, že „v eucharistické oběti se koná dílo našeho vykoupení.“

zdroje/doporučená četba

Katechismus katolické církve 1330, 1357, 1360—1372.